2 Timotei - Comentarii Jean Koechlin

Atât de diferită de prima, această a doua epistolă se destăinuie cu privire la un timp de ruină în care apostolul, întemniţat, la sfârşitul alergării sale, asistă la un declin rapid al mărturiei pentru care lucrase atâta. Dumnezeu însă Se foloseşte de aceste progrese ale răului, deja vizibile în vremea apostolilor, pentru a ne da această epistolă care ne arată calea de urmat şi resursele credinţei în „timpuri grele“, care sunt cele ale noastre, astăzi (cap. 3.1). «Curaj» – îi scrie Pavel „copilului său preaiubit“ – «nu te înspăimânta!». Ceea ce posedăm noi este mai departe de cât poate să atingă vrăjmaşul şi este păzit de puterea lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt – Acesta rămâne un duh de putere, de dragoste şi de chibzuinţă şi locuieşte în noi (v. 14; Ioan 14.17b). „Mântuitorul nostru Isus Hristos“ nu S-a schimbat. Victoria câştigată de El asupra morţii este pentru veşnicie (v. 10). Toate punctele de sprijin exterioare s-au prăbuşit, credinţa rămânând să se bizuie numai pe Domnul (v. 12; Psalmul 62.1). Nu atunci când totul merge bine, ci atunci când totul merge rău este pusă la încercare credinţa fiecăruia (Filipeni 2.22). În faţa împotrivirii, mulţi l-au părăsit pe apostol (v. 15), în timp ce un frate devotat, Onisifor, îl căutase şi-l vizitase în închisoare. El făcea parte dintre acei milostivi care vor avea parte de îndurare (v. 18; Matei 5.7 şi 25.36b).

„Întăreşte-te în har“ (v. 1), îi recomandă apostolul iubitului său ucenic. El însuşi aflase acest secret din gura Domnului: „Harul Meu îţi este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune…“ (2 Corinteni 12.9). Trei exemple, cel al ostaşului, al atletului şi al plugarului, ilustrează renunţarea, ascultarea şi răbdarea creştinului. Observăm ceea ce îl caracterizează pe un bun ostaş: nu se încarcă cu bagaje inutile; este disciplinat, cu scopul de a plăcea superiorilor; ştie că profesiunea de ostaş implică inevitabil suferinţe, pericole şi lovituri de primit, dar de asemenea ştie că acestea sunt urmate de aprecieri, de medalii şi de defilări în zilele glorioase. Acest cuvânt este sigur, toată Scriptura îl confirmă: purtarea noastră de acum îşi va regăsi eternul contrariu: astăzi suferinţe şi moartea cu Hristos; mâine viaţa împreună cu El, domnia şi gloria veşnică. Dragi prieteni credincioşi, Isus Hristos ne-a înrolat sub steagul Său! Într-o armată însă se pot afla dezertori, care-şi reneagă drapelul şi comandantul (v. 12b; Iuda 4b). Există mii de modalităţi, chiar şi pe tăcute, de a ne trăda Căpetenia. Fie ca dorinţa de a avea aprobarea Lui, astăzi tăinuită, mâine afirmată, să facă din noi buni ostaşi, apţi să lupte lupta cea bună! (cap. 4.7,8; 1 Timotei 6.12).

Când totul merge bine, astfel că lucrarea prosperă, lucrătorul n-are niciun motiv să se ruşineze înaintea oamenilor (vezi cap. 1.8,12,16b). Dimpotrivă însă, când mărturia este în ruină, ruşinea este un sentiment de care scăpăm cu greu. Dar ce contează dispreţul lumii, dacă suntem aprobaţi de Dumnezeu (v. 15; aprobat: încercat şi găsit bun)! Acest capitol ne trasează o linie de conduită care ne permite ca, în orice împrejurare, să fim siguri de această aprobare. «Acolo unde domină necredinţa şi corupţia, creştinul credincios se separă. În raporturile cu persoanele, se curăţeşte; cu poftele, fuge; cu binele, îl urmăreşte; cu credincioşii, îi caută, se alătură lor şi se închină împreună cu ei lui Dumnezeu.» (H.R.). În practică, versetele 19-22 i-au condus pe scumpii copii ai lui Dumnezeu să se retragă din diverse sisteme religioase ale creştinătăţii şi să se strângă în jurul Domnului pentru a-I aduce laudă.Am auzit deja un „fugi“ şi un „urmăreşte“ în cea dintâi epistolă (cap. 6.11). Domnul să graveze acest verset 22 în inima tuturor tinerilor credincioşi. Totodată să nu uităm că, pe cât de fermi trebuie să fim în raport cu adevărul şi cu principiile care nu admit niciun compromis, pe atât de răbdători şi de blânzi trebuie să fim în raport cu persoanele (v. 24, 25; Efeseni 4.2).

Sumbrul portret moral din versetele 2-5 seamănă cu cel din Romani 1.28-32, cu această diferenţă strânsă că aici nu sunt zugrăviţi păgâni, ci oameni care-şi zic creştini. Iar ceea ce îl agravează este că forma de evlavie, ipocrizia, acoperă aceste trăsături înspăimântătoare cu o spoială înşelătoare. „Dar tu…“, întrerupe din nou apostolul (v. 10, 14; 4.5). De o parte sunt aceşti oameni imorali, „întotdeauna învăţând şi neputând veni niciodată la cunoştinţa adevărului…“ (v. 7); de cealaltă parte se află acest tânăr slujitor al lui Dumnezeu, hrănit încă din copilărie cu „sfintele scrieri“, sub influenţa unei mame şi a unei bunici evlavioase (cap. 1.5). Ce fericiţi sunt cei care, încă de la vârstă fragedă, au fost cititori perseverenţi ai Cuvântului lui Dumnezeu! Lor, şi nouă tuturor, se adresează acest îndemn: „rămâi în cele ce ai învăţat“ (v. 14).Versetul 16 stabileşte deplina inspiraţie a tuturor Scripturilor şi, în acelaşi timp, autoritatea lor pentru a învăţa, pentru a convinge, pentru a îndrepta şi pentru a instrui în dreptate. Cuvântul lui Dumnezeu îl hrăneşte şi îl formează pe omul lui Dumnezeu. Timotei era unul dintre aceştia, în pofida tinereţii lui (v. 17; 1 Timotei 6.11). Acest titlu de om al lui Dumnezeu este încă şi mai nobil decât cel de ostaş, de lucrător sau de rob al Domnului (cap. 2.3,15,24). Dumnezeu ne arată aici cum putem deveni astfel. De asemeni, El să ne ajute să dorim să devenim astfel!

Chiar dacă mulţi îşi întorc urechile de la adevăr (v. 4), lucrătorul Domnului nu trebuie să lucreze în mai mică măsură, ci să vestească Cuvântul, să avertizeze, să stăruie „la timp şi nelatimp“, să convingă, să mustre, să îndemne…, pe scurt să-şi împlinească deplin slujba (v. 2, 5). Pavel dăduse el însuşi exemplu. Alergarea lui era încheiată. Sportivii însă ştiu că o competiţie nu este niciodată câştigată înaintea liniei de sosire. A abandona sau a te lăsa depăşit pe ultimii metri înseamnă a fi pierdut toată cursa … cu premiul ei. Şi aceşti ultimi paşi sunt adesea cei mai dificili. Apostolul nostru drag ne dă o apreciere rapidă emoţionantă a condiţiilor finale ale luptei şi cursei sale: închisoarea, frigul şi lipsa hainelor (1 Corinteni 4.11; 2 Corinteni 11.27; aici el cere mantaua: v. 13), răutatea şi împotrivirea oamenilor (v. 14, 15), înfăţişarea lui înaintea Cezarului (Nero) în absenţa tuturor prietenilor (v. 16). Aceştia se risipiseră. Dima chiar îl abandonase. Nu putem fi în acelaşi timp dintre cei care iubesc „veacul de acum“ (v. 10) şi dintre cei care iubesc arătarea Domnului (v. 8). Iar epistola se încheie cu suprema resursă într-un timp de ruină: harul. Acesta era cuvântul de «salut» al apostolului (cap. 1.2) şi, de asemenea, este cuvântul său de «adio» (v. 22). Acest har să fie cu fiecare dintre noi!